

מסורת הש"ס

הניזקין פרק חמישי גיטין

זו. תורה אור

(ב) מומר להטת גטי'ם לו יומר מדי חיה מנהל גטיו ושמתו, (ג) כפי' לשי'י, (ד) נלמס [מתגורר], דיתו מנהל רוחס מלמד מנהלם לו רותן ומתוסמסו לו טעיה גם לטעם סכא, (ו) וידיקין א"ל, (ז) ונמלא יח ועי' כמות קרב ועי'ק ועי'פ ריה י"ג, (ח) טעמיה ל"ג, (י) וקבלת י"ג, (יא) וס"ג, (יב) וד"ה נטלו אחר ד"ה גומל, (יג) וכן נכסות כ"ז.

לעני רש"י

דיטרייש [רש"י], מחבור החבור, ס"ן, א"ר.

מוסף רש"י

אין עורו מחזיק את כשרו, שבעו סוף ונמס לאחר הפסע, (בחובות ק"ב).

**במאי דפסק אנפשיה**: מיקלי וזדורי קיטמא: **שככתה זרע רופסת**. מדה כנגד מדה שבעלמו המחיל העם לנות אל צנות מולד: **דאמר מר**. בעירובין (דף כ"א): וליף לה מולגה הרבה יגיעת כשרי המלעיג הכנה נידון ביגיעת כשר וקרא בדברי סופרים כמי וימר מהמה בני הוהרי' בדברי סופרים יומר מדברי

במאי דפסקי אנפשיה כל יומא מכנשי ליה לקיטמיה ודייני ליה וקלו ליה ומבררו אשב ימו אול אסקיה לבלעם בנגידא אמר ליה מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאידבוקי בהו א"ל ילא תדרוש שלומם וטובתם כל הימים א"ל דיניה דההוא גברא **במאי א"ל בשככת זרע רותחת** אול אסקיה בנגידא לפושעי ישראל א"ל מאן חשיב בההוא עלמא א"ל ישראל מהו לאדבוקי בהו א"ל טובתם דרוש רעתם לא תדרוש כל הנוגע בהן כאלו נוגע בכבת עינו א"ל דיניה דההוא גברא במאי א"ל בצואה

רבוה עירות היו נזר המלך והוא אינו מחזיק אפילו ששים רבוא קניס: **גמדא**. דיטרייש בלע"ז כמו גמור מקלני (פסחים דף ק"א): **אין עורו מחזיק כשרו**. משהופשט הוא כוון ואין יכול לחזור ולכסומו זו: **דשמיע ליה**. מה מעשיהם אם לדיקים אם רשעים: **כארום וארוסו**. מלומה העיר: **שפטפט**. זולל צילרו ולא חשנו אלא נמגבר עליו: **וחסר השער**. נתיקרה המבואה: **לונן צינא**. שהוא דומה לשכנת זרע להוליא קול שזלו על אשמו: **סולד**. דיטרייש מתיכש ומגלדי: **שככס זרע דוחס מן סאור**. נכנס ונלעל כנגד וליו מגלדי: **סורניסא**. פי"ן: **נגנא**. מופסי: **קרני מלחמה**. ראשי גייסות תוקעי קין ומתחשפים אליהם בני צבאם: **ושמא סאמר קרוכס היסא**. ל"ס: **קטעט יויס**. שס מקוס: **ואסד דס**. מהרוגי ביתר: של

רותחת דאמר מר יוכל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת תא חזי מה בין פושעי ישראל לבניאי אומות העולם עובדי ע"ז תניא אמר רבי אלעזר בא וראה כמה גדולה כחה של בושה שהרי סייע הקב"ה את בר קמצא והחריב את ביתו ושרף את היכלו: אתרנגולא ואתרנגולתא הריב טור מלכא דהוו נהיגי כי הוו מפקי חתנא וכלתא מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא כלומר פרו ורבו כתרנגולים יומא חד הוה קא חליף גונדא דרומאי שקלינהו מינייהו נפלו עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו הוה בהו ההוא בר דרומא דהוה קפיץ מילא וקטיל בהו שקליה קיסר לתאניה ואותביה אארעא אמר ריבוינה דעלמא כוליה אי ניתא לך לא תמסריה לההוא גברא לדרייה ולמלכותיה בידיה דחד גברא אכשליה פומיה לבר דרומא ואמר הלא אתא אלהים ונחתנו ולא תצא אליהם בצבאותינו דוד נמי אמר הכי דוד אשתוהי קא מתמה על לבית הכסא אתא דרקונא שמטיה לכרכשיה ונת נפשיה אמר הואיל ואיתרחיש לי ניסא אזימנא אישבקינהו שבקינהו ואול איזדקור ואכלו ושחו ואדליקו שרגי עד דאיחזיו בליונא דגושפנקא כרחוק מילא אמר מיחדא קא חדו בי יהודאי הדר אתא עלייהו א"ר אסי תלת מאה אלפי שליפי סייפא עיילו לטור מלכא וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילוותא ובהך גיסא הלולי וחגני ולא הוו ידעי הני בהני בלע ה' ולא חמל את כל נאות יעקב כי אתא רבין אמר רבי יוחנן אלו ששים רבוא עיירות שהיו לו לינאי המלך בהר המלך דאמר רב יהודה אמר רב אסי ששים רבוא עיירות היו לו לינאי המלך בהר המלך וכל אחת ואחת היו בה כיוצאי מצרים חוץ מושל שהיו בהן כפלים כיוצאי מצרים אלו הן כפר ביש כפר שיחליים כפר דכריא כפר כיש דלא יהבי ביתא מלושפיא כפר שיחליים שהיתה פרנסתן מן שחליים כפר דכריא אמר רבי יוחנן שהיו נשוחות וילדות זכרים תחלה וילדות נקבה באחרונה ופוסקות אמר עולא לדרי חי לי הגוא אתרא ואפילו שיתין ריבוינא קני לא מחזיק אמר ליה ההוא צדוקי לרבי חנינא שקורי משקריתו אמר ליה א"ר צבי כתיב בה מה צבי זה אין עורו מחזיק את כשרו אף ארץ ישראל בזמן שיושבין עליה רווחא ובזמן שאין יושבין עליה גמדא רב מניומי בר חלקיה ורב חלקיה בר טוביה ורב הונא בר חייא הוו יתבי גבי הדרי אמרי אי איכא דשמיע ליה מילתא מכפר סכניא של מצרים לימא פתח חד מינייהו ואמר מעשה בארום וארוסתו שגשבו לבין העובדי כוכבים והשיאום זה לזה אמרה לו בבקשה ממך אל תגע בי שאין לי כתובה ממך ולא נגע בה עד יום מותו וכשמת אמרה להן סיפרו לזה שפטפט ביצרו יותר מיוסף דאלו ביוסף לא הוה אלא חדא שעתא והאי כל יומא ויומא ואילו יוסף לאו בחדא מטה והאי בחדא מטה ואילו יוסף לאו אשתו והא אשתו פתח אידך ואמר מעשה ועמדו ארבעים מדייות בדינך נחסר השער מודיא אחת וברקו ומצאו אב ובנו שבאו על נערה מאורכם ביום הכפורים והביאום לבית דין וסקלום וחזר השער למקומו פתח אידך ואמר מעשה באדם אחד שנתן עינו באשתו לגרשה והיתה כתובתה מרובה מה עשה הלך וזימן את שושבינו והאכילן והשקן שיכרן והשכיבן על מיטה אחת והביא לובן ביצה והטיל ביניהן והעמיד להן עדים וכא לבית דין היה שם זקן אחד מחלמידי שמאי הוקן וכבא בן בוטא שמו אמר להן כך מקובלני משמאי הוקן לובן ביצה סולד מן האור ושכבת זרע דוחה מן האור בדקו ומצאו כדבריו והביאוהו לב"ד והלקוהו והגבירו כתובתה ממנו א"ל אבוי לרב יוסף ומאחר דהוו צדיקים כולי האי מאי טעמא איענוש א"ל כ"ש משום דלא איאבול על ירושלים דכתיב שמוחו את ירושלם וגילו בה כל אוהביה שישו אתה ממוש כל המתאבלים עליה: אישקא דריספק חריב ביתר דהוו נהגי כי הוה מתיליד ינוקא שתלי ארוזא ינוקתא שתלי תורניתא וכי הוו מינסבי קייצי להו ועברו גננא יומא חד הוה קא חלפא כרתיה דקיסר אתבר שקא דריספק קצו ארוזא ועיילו לה אתו נפול עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו כך יהודאי אתא עלייהו: גנדע כחרי אף כל קרן ישראל א"ר זירא א"ר אבהו א"ר יוחנן אלו שמונים [אלף] קרני מלחמה שנכנסו לכרך ביתר בשעה שלכדוהו והרגו בה אנשים ונשים וטף עד שהלך רמון ונפל לים הגדול שמא תאמר קרובה היתה רחוקה היתה מיל תניא רבי אליעזר הגדול אומר שני נחלים יש בבקעת ידים אחד מושך איך ואחד מושך איךך ושערו חכמים שני חלקים מים ואחד דם במתניתא תנא שבע שנים בצרו עובדי כוכבים את כרמיהן מרמן של ישראל בלא זבל

אמר